

U d d r a g

af

P. D. Brøndsted s

Reise = Dagbøger.

Samlet og udgivet

af

N. B. Dorph.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt hos Kgl. Hofbogtrykker Bianco Luno.

1850.

2312

menneffelige Erkjendelses-Masse er ikke deres Maal — det er et jammerligt Bæsen! Jeg er vis paa, de ret hjertelig gjerne knepsede Bredow paa Næsen, dersom han ikke imponerede dem baade ved sin Lærdom og sin underlige uskyldige Unbefangenhed. — Bredow har for nogen Tid siden været i Bryssel, og lært det derværende Lyceum nøie at kjende. Der hersker den strengeste Militærtugt. Alle Dvindepersoner holdes her udenfor de unge Menneffers Atmosphære — selv Basterfoner og deslige maae ikke være der, men blot komme at forrette deres Arbeide. Et Exempel paa den strenge Militair-Disciplin saae B. ved en juridisk Disputats. En gammel Mand opponerede. Han havde en underlig utydelig pibende Stemme. Nogle gave sig til at lee blandt de unge Menneffer, der vare tilstede af ecole centrale (der svarer til vort Universitet). Præsæs ved Disputatsen raabte høit til Bedellen, som stod midt i Salen: „Giv vel Agt paa, hvem der leer, og den som leer, kast ham strax paa Døren!“ Det skulde man byde Studenterne paa et tydsk Universitet — Donner Wetter! — At marschere og exercere og udføre Krigsmusik lære de unge Menneffer fortreffelig, fort: det er aldeles en Skole efter ægte katholsk-jesuitiske Principer med de Modificationer, som den nærværende Tids franske Militairaand nødvendig maatte indføre.

Torsdagen den 23. April. K. kom i aften at see til min Fod. Begge Schlegelerne ere her. Han bad mig at komme hen til dem. Jeg arbeidede til Kl. 10 og gik did. F. Schlegel stod just paa Spring til at gaae i Seng. Jeg blev da hos ham og K. og passerede, især om det elendige Bæsen med de franske Lyceer. — A. W. Schlegel og Koreff kom Kl. 11 fra Komœdie. A. W. S. har et

ædlere Ansigt (skjøndt rigtigt nok en *Emule malitieux*) end F. Schlegel, og et smidigere, behageligere Udvortes. A. W. S. fortalte om Thorvaldsen, vor Landsmand i Rom, som han anseer for noget nær den første nulevende Kunstner in statuaria. Besskyldningen, at han ei skulde forstaae at arbejde i Marmor, er reen Avind, det er den almindelige Sladder, naar man ei kan udsætte paa Modellen, og dog ikke vil Kunstneren vel.

Fredagen den 24. April. Da jeg kom hjem Kl. 8, laae der en Billet til mig fra K., at han med F. Schlegel vilde besøge mig efter Kl. 8. De kom Kl. 8½. Jeg lavede Thee tilrette for de fremmede Mænd, som havde dineret hos den østerrigiske Ambassadeur, hvor især, som K. siden fortalte mig, A. W. S. meget var bleven feteret. Jeg kaldte paa Dehlenschläger og Roës, de kom; kort efter kom Bredow. Man snakkede om Krig, og forventet Slag, og Literatur o. s. v. Dehlenschläger udførte Pyrenæermarschen adskillige Gange; den yndede F. S. meget. — Da S. og B. vare gaaet, spillede jeg noget, og der foresloges at spille Pantomime. Man valgte et Par Scener af Iphigenie en Aulide. Roës var Iphigenie i Slobrok NB omvendt; Dehlenschläger Bræsten, og K. Achil; jeg musicerede: Duverturen af Iphigenie og en Marsch til Toget. Det gik fortreffeligt og rørende fast til Taarer. Da den Høitidelighed var forbi, Acteurerne udraabte og beklappede, og Teppet nedlagt, sang vi danske Viser, som morede Wieneren, der var ret opremt og gemtylig. Vi skiltes først ad efter Kl. 12. Jeg læste endnu en liden Stund i Fichte — og gav mig Gud og Morfeus i Bold.

